

som er Betingelse for denne Kredit, vil volkse i Løbet af dette Aar. Nu sagde den højtærede Minister ganske vist, at det, der nu sker, var ligesom før. Jeg kunde lide at vide noget nærmere om, hvornaar det var. Ministeren talte om Egaliseringskreditten. Det har jeg ikke nogen bestemt Erindring om, idet jeg da kun paa fjernere Hold havde med disse Forhold at gøre. Men jeg har heller ingen Erindring om, at der var en saadan flydende Rente ved de Kreditter, der senere var Tale om; jeg har kun Erindring om Kreditter med fast Rente i den Periode, for hvilken de var optaget. Det er denne Del af de forelagte Betingelser, jeg har fæstet mig ved, idet jeg har sagt, at der var en ikke ubetydelig Risiko derved, og dette maa jeg fastholde.

Den højtærede Minister sagde, at et fast Laan kunde der jo ikke være Tale om at tage, før man vidste, hvor mange Penge man skulde bruge. Ja, det er nu dog, som man tager det. Den højtærede Minister ved, at han skal bruge mellem 100 og 200 Mill. Kr., og saa kunde han dog finde et eller andet Beløb derimellem, der vilde være passende som en foreløbig Sum for et fast Laan. Men jeg erkender, at naturligvis maa man først vide, paa hvilken Maade man tænker at afvikle dette Laan. Jeg har heller ikke gjort mig til Talsmand for blindt at optage et stort fast Laan, jeg har blot fremhævet, at man maa sikre sig en Afgørelse af, paa hvilken Maade det endelige Deficit skulde dækkes. For det er vel ikke — jeg har sagt det tidligere, men jeg gentager det —, det er vel ikke Meningen, at den Del af Befolkningen, der nu er blevet plyndret gennem Ministeriets Politik, skal være med til at betale Svindelens Tab gennem Landmandsbanken? Der maa træffes en Ordning, hvorved man sikrer sig, hvorvidt og paa hvilken Maade en vis Del af det Laan, der er Tale om, skal afvikles; men for saa vidt man vil gøre sig fortrolig med denne Tanke, som jeg synes maa ligge indenfor Ministeriets Ansvar, havde det været rimeligere at tage et Laan af mere Fasthed end det, som nu er foreslaaet.

C. O. Pedersen: Da dette Lovforslag var fremme til første Behandling, fremsatte jeg en Række Betæneligheder, men gav Tilslutning til to Ting, der var indeholdt i Forslaget, nemlig at Forholdet med Hensyn til Landmandsbanken til sin Tid maatte blive ordnet saadan, at det blev en privat Bank, og dernæst, at

Statslaanet maatte blive optaget, man kunde saa diskutere om Formene derfor. Saa vidt jeg kan se, indeholder Forslaget nu netop disse to Ting, og derfor ønsker jeg — selv om jeg havde Betæneligheder ved det i dets oprindelige Skikkelse — nu at stemme for det.

Da jeg nu har faaet Ordet, er der et Spørgsmaal, jeg kunde ønske at rette til det ærede Medlem Hr. Stauning, og jeg gør det med den Begrundelse, at jeg ved første Behandling pegede paa Socialdemokratiets Standpunkt netop til Spørgsmaalet: Landmandsbanken som privat Bank eller som Statsbank. Jeg vil meget gerne have klaret, hvorledes Socialdemokratiets Standpunkt er til dette Spørgsmaal. Jeg har set Partiet i andre Lande forfægte det Standpunkt, at Staten burde indehave Seddelmonopolet, men jeg har ikke i nærværdig Udstrækning set Partiet forfægte det Standpunkt, at Staten burde indehave en stor Forretningsbank. Der er, forekommer det mig, en himmelvid Forskel paa disse to Ting. Det er Kærnepunktet i Spørgsmaalet, og netop nu, da Regeringen faar denne stærke Opfordring til at ordne Spørgsmaalet endeligt, og da Socialdemokratiets Fører sætter dette Spørgsmaal ind, ønsker jeg, at man klarer her overfor Rigsdagen, og dermed overfor den danske Offentlighed, hvorledes Partiets Standpunkt dertil er. Er det en Udtalelse saadan ud i den blaa Almindelighed, eller ligger der noget reelt bag ved Ønsket om en Forretningsbank for Statens Regning?

Pitzner: Det ærede Medlem Hr. Stauning omtalte, at naar Landmandsbanken vedblev at være en privat Bank, vilde Statens Interesser ikke kunne varetages, saa vilde Staten ikke derved kunne indtjene noget. Jeg maa give det ærede Medlem Ret i, at hvis andre Ting ikke spillede ind, hvis man vedblev at lade det gaa, som det gaar nu, og der indtjenes noget, saa vilde Staten maaske derved successive kunne fritages for en Del af de Tab, som den nu staar og maa dække. Men fra alle Sider er man dog efter mit Skøn enig om, at vi maa se at faa afviklet dette Forhold imellem Landmandsbanken og Staten; man kan ikke, som man populært siger, baade blæse og have Mel i Munden, derfor maa vi bort fra den nuværende Ordning over til en Ordning, hvorved de Interesser, Staten har, søges varetaget paa bedst mulig Maade, nemlig gennem den endelige Ordning med Hensyn